Penguenin
Minik
Kütüphanesi
Çınar BİBER

Penguenin Minik Kütüphanesi

Çınar BİBER

Pip adlı penguen deniz kenarında dolaşmayı çok severdi. Soğuk bir sabah, kum tepelerinin ardında saklı eski bir balıkçı kulübesi buldu. Çatısı çökmüş, pencereleri tozlanmıştı ama Pip içeride özel bir şey gördü. İçeri paytak paytak yürüdü, parlak kehribar gözleri merakla kocaman açılmıştı. Kulübe boştu ama anlatılmayı bekleyen hikâyelerle dolu gibiydi.

Pip yuvarlak, telli gözlükler takardı ve yumuşak kırmızı bir atkısı vardı. İçinde defterler olan küçük bir deri çantası taşırdı. "Bu kulübe bir kütüphane olabilir," dedi, pembe yanakları parlıyordu. "Deniz kenarında herkes için minik bir kütüphane." Hemen işe koyuldu, rafları sildi ve yeri süpürdü. Oturmak için dalgaların getirdiği odunları üst üste dizdi ve pencereye bir fener koydu.

Pip'in yazdığı ilk kitaplar kendi hikâyeleriydi. Büyük dalgaları ve cesur küçük balıkları yazdı. Ayı ve suyun üzerindeki yıldızları yazdı. Her defteri düzgünce bir rafa yerleştirdi. Sonra kapının yanına oturup bekledi. "Biri gelecek," dedi. "Hikâyeler paylaşılınca daha güzel olur."

Bir öğleden sonra Luna adında genç bir sumru kulübeye kondu. Başında siyah bir başlık, içi yol hatıralarıyla dolu parlak sarı bir çantası vardı. "Burası bir kütüphane mi?" diye sordu, hızlı kara gözleri pırıldıyordu. Pip başını salladı ve onu içeri buyur etti. "Uzak bir adadan bir hikâyem var," dedi Luna. "Dinlemek ister misin?"

Luna, Pip'e pembe kumlu ve şarkı söyleyen yengeçlerle dolu uzak bir adayı anlattı. İçinden uçtuğu bir fırtınayı ve ardından gelen gökkuşağını anlattı. Pip dikkatle dinledi, sonra her kelimeyi yeni bir deftere yazdı. "Hikâyen harika," dedi. "Onu raflara ekleyeceğim." Luna gülümsedi ve yolculuklarından daha çok hikâye getireceğine söz verdi.

Haber deniz kuşları arasında yayıldı. Kısa süre sonra martılar, deniz papağanları ve fırtına kuşları balıkçı kulübesini ziyaret etti. Her biri okyanustan bir hikâye getirdi. Dev dalgalardan ve gizli koylardan söz ettiler. Uzun yolculuklardan ve iyi kalpli yabancılardan söz ettiler. Pip her hikâyeyi yazıya döktü ve kütüphaneye ekledi. Raflar okyanus hikâyeleriyle dolmaya başladı.

Bir gün Dede Albatros geldi. En yaşlı deniz kuşuydu; solmuş mavi bir kaptan şapkası ve ipine asılı, kararmış pirinç bir pusulası vardı. Kocaman gri-beyaz kanatlarını yavaşça katlayarak kondu. "Çok eskilerden bir hikâyem var," dedi, soluk mavi gözleri pırıldıyordu. "Denizin ötesine yapılan cesur bir yolculuk hakkında."

Dede Albatros, okyanusun vahşi olduğu ve tek haritasının yıldızlar olduğu bir zamanı anlattı. Büyük bir fırtınayı ve sığındığı küçücük bir adayı anlattı. Hatırladıkça buruşuk yüzü gülümsedi. "O çok yıllar önceydi," dedi. "Ama hikâyeler o günleri yaşatır." Pip her şeyi yazdı, yüzgeçleri sayfada hızla ilerliyordu.

Gençler ve yaşlılar minik kütüphaneyi ziyaret etmeye başladı. Luna arkadaşlarını getirdi ve onlar uzak adaları ve cesur yolculukları okudu. Dede Albatros eski dostlarını getirdi, onlar da tanıdık hikâyelere başlarını salladılar. Pip herkesi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Kulübe küçüktü ama her zaman hikâyelerle ve kahkahalarla doluydu.

Yaşlı Mira adlı fok da geldi. İri ve gümüş grisiydi; yumuşak kara gözleri ve uzun beyaz bıyıkları vardı. Yumuşak yeşil renkte, deniz otundan örülmüş bir şal giyiyordu. "Dinlemeyi çok severim," dedi. "Ve küçüklere okumayı öğretmeye yardım edebilirim." Kapının yanına yerleşti ve genç deniz kuşları etrafında toplandı. Kütüphane yuva gibi hissettiriyordu.

Fırtınalı bir akşam rüzgâr uludu ve yağmur çatıya vurdu. Ama balıkçı kulübesinin içi sıcacık ve rahattı. Pip feneri yaktı ve herkes yakına toplandı. Dede Albatros, dağ kadar yüksek bir dalgayla ilgili uzun bir hikâye anlattı. Küçükler şaşkınlıkla soluk aldı ve Yaşlı Mira gülümsedi. "Hikâyeler burada güvende," dedi.

Luna bir kanadını kaldırdı. "Yeni bir hikâyem var!" dedi. Kumda dans eden dost canlısı bir yengeçle karşılaştığı küçücük bir adayı anlattı. Herkes güldü ve alkışladı. Pip onu yazdı ve Dede Albatros başını salladı. "Kütüphanemiz her hikâyeyle büyüyor," dedi. "Ve her hikâye bizi birbirimize bağlıyor."

Pip kulübeye göz gezdirdi. Gençleri ve yaşlıları bir arada, dinlerken ve paylaşırken gördü. "İşte bu yüzden bir kütüphane istedim," dedi yumuşak bir sesle. "Hikâyeler dostları bir araya getirir." Yaşlı Mira başını salladı. "Ve kuşakları birbirine bağlar," dedi. "En yaşlıdan en gence, hepimizin anlatacak bir hikâyesi var."

Fırtına geçti ve sabah güneşi denizin üzerinde parladı. Minik kütüphane güvendeydi, tüm hikâyeler de öyle. Pip yeni hikâyeleri raflara ekledi. Kendini mutlu ve gururlu hissetti. "Her hikâye bir armağandır," dedi. "Ve bir hikâye paylaşan her dost kütüphanemizi daha da zenginleştirir."

Günler uzadıkça uzaklardan daha çok deniz kuşu geldi. Uzak diyarlardan ve cesur yolculuklardan hikâyeler getirdiler. Pip hepsini yazdı ve kütüphane büyüdü. Yaşlı Mira küçüklere okumayı öğretmeye yardım etti ve Dede Albatros çok eskilerden hikâyeler paylaştı. Kulübe her zaman sıcaklık ve kahkahayla doluydu.

Ve böylece deniz kenarındaki küçük kütüphane, hikâyelerin kuşakları birbirine bağladığı sıcacık bir yer oldu. Pip adlı penguen kapının yanında oturdu, kırmızı atkısı sımsıkı, çantası defterlerle doluydu. Dostlarının hikâyeler paylaşmasını izledi ve mutlu oldu. "Hikâyeler bizi bir araya getirir," dedi. "Ve bu, hepsinin en güzel hikâyesidir."